

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10510** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е въз основа на касационна жалба, подадена от Е. В. С., ЕГН: [ЕГН] срещу решение № 20184362 от 13.09.2021г. по АНД № 13417/2018г., НО, 16-ти състав по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 18-4332-011673 от 20.06.2018г., издадено от зам. началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Е. В. С. счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага съображения, че в мотивите на оспореното решение се приема само, че АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП, е съставен съгласно изискванията на чл.42 от ЗАНН, без да е даден отговор на наведените оплаквания в жалбата в обратен смисъл. Счита, че АУАН не е съставен от компетентно длъжностно лице от службите за контрол в нарушение на изискванията на чл.189, ал.1 от ЗДвП, а посочените в акта свидетели не са присъствали при извършване и при установяване на описаното деяние, т.е. не са от категорията на визираните в разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, което се доказва от събраните пред районния съд гласни доказателства. Твърди, че в

АУАН не са отразени конкретните обстоятелства, с които не е съобразена скоростта на движение на автомобила. Сочи, че съдържанието на НП не съответства на изискванията на чл.57, ал.1, т.5от ЗАНН, тъй като не са отразени обстоятелствата, при които е извършено деянието и доказателствата, които го установяват. Счита, че така предявеното обвинение е неясно, с което е нарушено правото и на защита. Излагат се доводи, че необосновани от доказателства и формирани в нарушение на закона са изводите в оспорения съдебен акт за доказаност на административното нарушение по чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП.

Касаторката оспорва показанията на водачите на другите автомобили като счита, че водачът на първия автомобил, предвид местонахождението си – спрял пред пешеходната пътека, не е възприел ясно и непосредствено поведението на автомобилите зад него, а водачът на автомобила, който се движел пред касаторката е представил пред съда неверни данни, с цел да оневини себе си. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС.

Ответникът Столична дирекция вътрешни работи не взе становище по жалбата.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическата обстановка: на 31.05.2018 г., около 22:00 ч. свидетелят Ф. Р. управлявал лекия си автомобил „Пежо 206“. Зад него свидетелят К. Ц. управлявал лек автомобил „Ф. Поло“. Автомобилите се движели един зад друг със скорост от около 30 км/ч. в [населено място], в района на Южния парк, по бул. П. Ю. Т. с посока на движение от бул. Г. Д. към бул. България. На пешеходната пътека с ул. Н. свидетелят Р. спрял своя автомобил, зад него предприел спиране и свидетелят Ц., който бил със свален прозорец. Зад автомобила на Ц. се движела жалбоподателката С. с лек автомобил „Пежо 307“. Движението било сравнително спокойно, пътната настилка била суха и равна, покрита с асфалт. Въпреки че видяла спрелите пред себе си автомобили, жалбоподателката С. не предприела каквато и да е маневра, за да спре управлението от нея лек автомобил, нито приближавайки двете спрели коли да предприеме аварийно спиране. Без да опита да спре аварийно автомобила си, жалбоподателят ударила спрелия пред нея лек автомобил „Ф. Поло“, управляван от свидетеля К. Ц.. От силата на удара спрелият автомобил на К. Ц. ударил спрялото пред него моторно превозно средство „Пежо 206“ на свидетеля Ф. Р.. Предвид настъпилото ПТП, тримата водачи слезли от автомобилите, които управляват. Касаторката, въпреки липсата на какъвто и да е звук от аварийно спиране на автомобила й, заявила на свидетеля Ц., че спирачките й били отказали. От удара

настъпили материални щети по трите автомобила. На място бил извикан екип на КАТ – свидетелите И. Д. и Н. Н.. Те огледали трите превозни средства, дали на тримата водачи да попълнят декларация, извършили оглед на щетите. Били изготвени протокол за ПТП и скица на произшествието, подписана от тримата водачи. Свидетелите Д. и Н. не се познавали с нито един от участниците в настъпилото ПТП. След анализ на всички обстоятелства, свидетелят Д. съставил акт на жалбоподателя С. за констатираното нарушение, предявил ѝ го, а Е. С. го подписала без възражения по констатациите. Срещу акта в законоустановения срок С. не подала възражения. След преценка на преписката административно-наказващият орган съставил атакуваното наказателно постановление, в което определил санкция в размер на 200 лева.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че се установява по безспорен начин, че именно нарушителят С. е извършила на посочената дата и място административното нарушение, за което и е съставено наказателното постановление, а именно причинила е виновно ПТП със спрелия пред нея лек автомобил при управление на МПС, поради несъобразена скорост с интензивността на движението. Формиран е извод, че в случая леките автомобили, управляван от Ф. Р. и К. Ц. били спрели, видими са за останалите участници в движението, поради което и жалбоподателят своевременно е следвало да съобрази движението си с него и да предприеме спиране. Задължение на всеки един от участниците в движението е да направи всичко зависещо от него, за да предотврати настъпването на пътно транспортно произшествие. В конкретната ситуация свидетелите Ц. и Р. не са могли да направят нищо, с което да предотвратят произшествието. Очевидно предвид липсата на опит за спиране жалбоподателят С. не е успяла своевременно да възприеме пътната ситуация. Изложени са мотиви, че извършеното нарушение не е малозначително, доколкото не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от други от същия вид.

Настоящият касационен състав счита, че при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства не са допуснати процесуални нарушения. Съдът обективно, всестранно и пълно е обсъдил тези доказателства, вкл. и показанията на очевидците на ПТП, като е изложил подробни мотиви защо кредитира тези показания, като при тази преценка не са допуснати нарушения.

При съставяне на АУАН и постановяване на НП са спазени процесуалните правила и норми. Тези актове са издадени от оправомощен орган – началник на отдел „Пътна полиция“, СДВР /съгласно заповед № 81213-515/14.5.2018 г. на министъра на вътрешните работи и на основание чл.186 и чл. 189, ал. 1 и ал.12 от ЗДвП/, в кръга на неговата материална и териториална компетентност, при спазване на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1, вкл. и т. 5 ЗАНН, в предвидените за това срокове. В тях ясно, точно и конкретно от фактическа и правна страна са посочени предпоставките и основанията и всички необходими елементи, които определят и индивидуализират вмененото нарушение на разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, поради което по своята форма и съдържание те отговарят на изискванията на ЗАНН. Наказаното лице е могло да разбере, в какво се изразява от фактическа страна административното нарушение, за което е обвинено и в пълен обем и достатъчно ефективно да организира своята защита. Правилно са приложени и съответните законови разпоредби, които са нарушени.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства се налага безспорният извод, че с поведението си жалбоподателката от обективна и субективна страна е извършила процесното нарушение. Съгласно чл.20, ал.2 от ЗДвП водачите на пътни превозни

средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В случая жалбоподателката не е изпълнила това свое задължение, тъй като избраната от нея скорост не е била съобразена с конкретната пътна обстановка и не е позволила да спре МПС и да избегне ПТП. Ето защо съдът приема, че са били налице фактическите и правни основания за да се ангажира отговорността на водача на основание чл. 179, ал. 2, пр.1 от ЗДвП.

При преценка относно осъществяване на състава на нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, свързано с несъобразена скорост, е от значение единствено дали водачът се е съобразил с пътната обстановка, съобразно изброените в чл.20, ал.2 от ЗДвП хипотези. Всяка скорост, която създава опасност за движението и става причина за осъществяване на ПТП представлява несъобразена скорост, дори това и да е допустимата скорост от 50 км/ч в населено място. Нормата изисква от водачите да преценяват и избират безопасна скорост за движение.Изискването за съобразяването на скоростта на движение с посочените фактори е въведено за осигуряване на безопасността на движението. След като скоростта, с която се е движел водачът е направила невъзможно спирането на управляваното от него пътно превозно средство и от това е настъпило пътнотранспортно произшествие, то същата не е била съобразена със състоянието на пътя. Непосочването на скоростта, с която управлява не представлява съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН и НП, тъй като всяка скорост, която не позволява на водача да намали скоростта и да спре пътното превозно средство, като по този начин е станал причина за осъществяване на ПТП, е несъобразена скорост.

При служебната проверка не се установиха наведените от касатора пороци на обжалвания съдебен акт, поради което той следва да бъде оставен в сила.

Административното наказание, което е било наложено е определено съгласно законовите изисквания, а сериозността му изразява духа на закона да се санкционират подобни нарушения, като такива с висока степен на обществена опасност, с оглед анализа на причините и последиците от множеството пътнотранспортни нарушения и отчитане на статистическите данни, които са общественоизвестни. В този смисъл, предвид конкретиката на настоящия казус, съдът намира, че не може да се приеме наличието на маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, респективно нарушителят правилно е бил санкциониран.

С оглед изложеното, при извършената касационна проверка не се установяват основания за отмяна на обжалваното съдебно решение - СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, постановено при правилно приложение на материалния закон, преценявайки всички събрани в хода на производството доказателства, без да игнорира или анализира превратно което и да е от тях. По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че подадената касационна жалба е неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20184362 от 13.09.2021г. по АНД № 13417/2018г., НО,
16-ти състав по описа на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.